

## ЯВЛЕНИЕ ВТОРО.

*Агнеса Сорелъ. Ивана.*

**Сорелъ.** *(влиза съ живо движение, но като сгълтдва дъвица та, спуска се врзъ вратъ тѣ ѝ; послъ я отпуца и пада прѣдъ нея).*

Не! Не тѣй! Тука въ прахъ прѣдъ тебе!

**Ивана.** *(иска да я дигне).* Стани! Що ти е? Ти забравяшъ мене и себе си!

**Сорелъ.** Остави ма! То е натискъ тѣ на радость та, що ма хвърля въ подножие то ти. — Азъ трѣбва да излѣя мое то прѣпълнено сърдце прѣдъ Бога, а за невидимий ся моля въ тебе. — Ти си ангела, който ще заведешъ краля въ Раймсъ, и тамъ ще го коронясашъ. Всичко да видя щото не съмъ сънувала, ся изпълни! Обрядъ тѣ за коронясване то ся почна, краля тѣ стои въ славний Орнатъ, сбраха ся всички тѣ негови привърженци, и носятъ корона та. Въ катедрала, народъ тѣ притича, камбани тѣ биятъ — о, щастие, щастие!

*(Ивана издига ся на горъ.. Сорелъ мълчи, и послъ ся приближава къмъ дъвица та).*

Но при тѣзи радости, ти още строга, ти още умислена. Щастие то ти осъществи; а не сподѣляшъ радости тѣ ни. Твое то сърдце е студено, не чувствува наши тѣ радости. Ти видѣ небесна та слава, и земно то щастие, не развеселява твоя та душа.

*(Ивана ѝ уловява ръка та, но пакъ я остава).*

О! ако бѣше ти жена и да чувствувашъ! Отблъсни на страна туй оръжие, война та ся свърши вече, припознай ся за членъ на сладкия родъ! Мое то сърдце ще отбѣгва, и ще отбѣгва до тогава отъ тебе, догдѣто ти приличашъ на строгий Паласъ.

**Ивана.** Що искашъ отъ мене!

**Сорелъ.** Обезоружи ся, отхвърли туй оръжие; за-